

Medovníková chalúpka

Po, 01/17/2011 - 13:27 — Mamatata.sk

Kde bolo, tam bolo, pod tmavou horou ďaleko od ľudí stála malá drevená chalúpka a v nej žila jedna chudobná žena. A tá mala dve deti. Synka Janka a dcérenku Marienku. Jankovi šlo už na desiaty rok, Marienka bola o čosi mladšia a mali sa tí dvaja radi – radosť bola na nich pozrieť.

Bolo to zjari. Vtáčiky veselo štebotali, hora voňala a lesné jahody dozrievali. A tak sa jedného dňa deti pýtali mamky, či smú ísť do hory na jahody. Mamka ich najskôr nechcela pustiť, veď hora je veľká a nebezpečná. Nakoniec však súhlasila.

- Tak choďte, deti moje, – vraví mamka, – ale ďaleko sa nepúšťajte, aby ste v hustej hore nezablúdili. A nebudte dlho, aby vás tma nezastihla! –

Deti si vzali krčiažky, mamka im zabalila po krajci chleba a Janko a Marienka sa s radosťou pustili do hory.

V hore nachádzali celé veľké miesta jahôd. A že to teda boli jahody! Veľké ako vrabčia hlava, červené ako krv, sladké ako med. Dali sa deti do zbierania: jedna do úst, druhá do krčiažka, jedna do úst, druhá do krčiažka....

Hľadali, jahody zbierali, jeden na druhého pokrikovali:

- Tuto, hľa, sú krajšie! –
- A tu ešte krajšie! Pod' sem, braček! Aha, aké veľké, ako brmbolce! –
- Pod' sem ty, sestrička! Tieto sú krajšie a väčšie! – kričí Janko.
- A tu sú dvakrát také veľké ako tie, čo máme v krčiažkoch. Vysypme ich a nazbierajme tých krajších! – vraví Marienka.
- Dobre, – povie Janko a hneď z krčiažkov jahody vysypali a pod'ho zbierať krajšie a väčšie.

Čím ďalej do hory, tým sú jahody krajšie a sladšie. A tak bežali deti so smiechom a radosťou za jahôdkami stále ďalej a ďalej do hory. Ani nezbadali, že sú už ďaleko-predaleko v hustej tmavej hore. Zastavili sa až vtedy, keď sa začalo zmrákať.

- Kdeže sme to? – zarazí sa Janko.
- Podme domov, Janíčko, – plače Marienka. – Mamka nám nakázala, aby sme sa dlho nezdržali. –
- Neboj sa, – povie Janko, – čoskoro prídeme domov. Len pod' pekne za mnou, ja ťa povediem. A mamka nám určite odpustí, keď jej toľko krásnych jahôd prinesieme. –

A tak šli. Blúdili a chodili sem a tam, z krovia do krovia, z chrastia do chrastia, z húštiny do húštiny. Ale cestu späť nájsť nemohli. Marienka plakala a veľmi sa bála. Jankovi tiež nebolo do spevu, ale sestričku utešoval, za rúčku ju viedol a tým si smelosti dodával.

Už bola číro-číra tma, že nebolo ani na krôčik vidno a Janko s Marienkou boli v hustej a tmavej hore.

- Mamááá! – volá Janko.
- Mamááá! – volá Marienka.

Ticho. Ani ozvena sa neozvala. Mamka ich nepočula. A čím ďalej šli, tým viac sa dostávali do tajomnej hory.

Tu Janko dostal nápad, vykriabab sa na vysoký smrek, že sa porozhliadne po okolí, či nie je na dohľad mesto alebo dedina. Hľadel, hľadel, oči si šiel vyočiť, zôkol-vôkol všade tma a hustá hora. Vystúpil ešte o jeden konárik vyššie a ešte vyššie.....a tu zrazu ..... čo to? Niečo sa medzi konármi zablyso.

- Svetielko! Marienka, vidím svetielko! – volá Janko.
- To je určite nejaká chalúpka, – teší sa Marienka.
- Tam isto niekto býva. Podme tam! –

A tak šli za svetielkom. Predierali sa pomedzi konáre, za každým krokom oči upierali do diaľky. Hladní, roztrasení zimou, celí poudieraní. Raždie im nôžky podriapalo, chrastie im košielky poroztřhalo a hustá pavučina sa na tváričky priliepala.

Tu sa hustá hora otvorila a pred nimi – čistinka. Na tmavej oblohe visel veľký biely mesiac a svietil ako lampáš na maličkú chalúpku učupenú ako v dlani na čistinke uprostred hory. Okienka vysvietené, pásik modrého dymu nad komínom.

- Nechodme tam, Janíčko, – triasla sa Marienka, – nepoznajú nás.
- Neboj sa, len pod'! – vravel Janko, – veď ťa tam predsa nezjedia.
- Ach, nie, – nástojila Marienka – sadnime si len na podstienku, vyspíme sa a ráno za svetla nájdeme cestu domov. –

Ako sa dohovárali, prišli až k chalúpku a tíško sa schúlili pod strechu. Ako sa ukladali na spánok, Marienka sa znenazdajky chytila chalúpku a v tom sa jej prstíky vnorili do steny.

- Aha, Janko, pozri, aká mäkká stena! –
- Veru, veď je ako z chleba, – odlomí Janko kúsok zo steny, ochutná ..... stena je sladká.
- To je dobrota! Odlúpni si aj ty, Marienka! –

Chúďatká deti boli hladné – a hlad sa nepýta, či je to dovolené.

- Janíčko, veď to je ako marcipán! -
- Veru, Marienka, ako medovník! -

Tak lúpali a lúpali, až stenu z medovníka prelúpali a do chyžky diery vyjedli.

- Čo to? Há? - zaručí niekto zvnútra.
- Kto mi to lúpe medovníček? - z diery hrozivo hľadajú dve veľké, najedované oči.

Deťom od strachu vypadol medovník z rúk:

- Marienka, bežme! - zvolal Janíček, ale vtom sa z chalúčky vyrútila stará Ježibaba a zahatala deťom cestu. Šaty mala ošarpané, vlasy ako štetinatý kúdeľ a očiská vypúlené ako lopáre. Vyškerené pery ukazovali štrbavé, hnilé zubiská a na nose jej vyčnievala veľká, fúzatá bradavica. A len milo k nim:

- Kde ste boli, vtáčatká moje? A čo tu takto samy v noci, holúbätká moje? -

Janko a Marienka od strachu ani hovoriť nevládali. Ale Ježibaba na jazyku med, v čiernej duši jed, stále vlúdnejšie a vlúdnejšie sa líškala:

- Och, detičky-prepeličky, celé sa mi trasiete od strachu a zimy, chúdence moje lúbezné...-

Janko jej teda vyrozprával, čo sa im stalo a prosil ju, aby ich odvieďla k mamke.

- Och, moje chúďatká, och, moje vtáčatká! Pravdaže, ja sama vám mamku dovediem. Veď ja ju dobre poznám. Nebojte sa, len si tu dobre oddýchnite. Tu sa vám nič nestane. -

A tak Ježibaba deti uchlácholila, nakrmila a uložila ich spať do mäkkej postieľky.

Ráno, len čo začalo svitať, pýtali sa deti, kde je ich mamka.

- Príde, zanedlho príde. Už som jej dala vedieť. Určite vás nenechá dlho čakať.-

Ale Jankovi sa to nie veľmi páčilo. Vzal Marienku za ruku a podho rovno do hory. Ale babizňa ich dobehla, chmatla a šups - strčila ich do chlievca. Na dvierka železnú závoru dala, závoru ťažkým zámkom zamkla a kľúč si do vrečka pod zásteru strčila.

Každý deň nosila ježibaba deťom koláče, lahôdky, dobrôtky, čo si im len duša zažiadala. A dopratala do chlievika aj čačky -hračky, čo svet nevidel. A tak sa deti upokojili. Hrali sa a jedli, jedli a hrali.....a tučneli. A Ježibaba sa tešila a dávala veľký pozor, aby jej náhodou z chlievika neubzikli.

Ale Jankovi to nedalo pokoj. Vrtalo mu v hlave, čo tá baba od nich chce, keď ich tak statočne krmí a nič im nedá robiť. Tušil, že je v tom nejaký fígel'. A veru bol.

Jedného dňa sa prišuchtala Ježibaba ku chlievcu a milým hlasom zaštebotala:

- Milučký Janíček, ukáž mi prstíček, dám ti podarúnok, zo zlata prstienok. -

Horkýže podarúnok, baba chcela vidieť, ako deti tučnejú. Janko sa nenechal len tak prekabátiť, vzal košťalik a prestrčil ho cez diery na vrátkach. Keď tu začala baba rezať do toho košťalika:

- Och, chudý je, stále chudý, nebudú to chutné hody! - nespokojne bedákala nad košťalikom Ježibaba.

Zaumienila si, že deti musia ešte viac papkať a čím menej sa hýbať. Dala na chlievik ešte jeden zámok a nosila im na misách ešte väčšie hody.

Takto to šlo niekoľko dní a Janko jej stále len ten chudý košťalik ukazoval. Keď tu jedného dňa prestala babizňa rozhutovať nad tým, aké pršteky deti majú, rozkúrila pec a vytiahla odkiaľsi veľkú lopatu.

Bol to práve strigônsky deň, babizňa pozvala na hostinu ježibaby a strigy z celého okolia.

Blížilo sa k večeru, pec už bola horúca – rozžeravená do červena. A Ježibaba začala na prostriedku chyžky poskakovať, metlou okolo seba máchať, šklábiť sa a veselo spievať:

- Sviatok bude dneska, teplučká je piecka

a v nej chutná pečenka, Janíčko a Marienka!

Hostina je až do rána, rúčky, nôžky aj ramienka,

chrum Janíčko, chrum Marienka! -

Ježibaba tancovala viac a viac, krútila sa a vrtela, spievala a šiekala, až sa celá chalúpka natriasala.

- Janko, braček premilý, zle je! Babizňa v peci kúri, schrúmať sa nás chystá. -

- Beda nám, Marienka, beda! -

Zrazu Ježibaba vybehla von a bežala k chlieviku. Vytiahla deti z chlievca a s rehotom poskočila od radosti, keď videla, aké sú deti tučnučké. A deti hľadeli na babizňu, nohy im od strachu zdreveneli. Tá ich hneď zdrapla a už ich vliekla za sebou do chalúčky.

- Už ste, detičky, akurát!

Podťe, budeme sa spolu hrať!

Na mojej lopate tancovať.

Sadaj na lopatu Janíčko,

lietať a tancovať máličko! -

Hurtom strkala Janka na lopatu. Ale Janko už vedel, čo má ohyzdná Ježibaba za lubom. Začal sa na lopate nemotorne krútiť a vykrúcať:

- Ale tetka, keď ja neviem, ako sa na takú lopatu sadá. Nože mi to ukážte! -

Keď sa Ježibabe nedarilo dostať milého Janka na lopatu, podujala sa, že mu to ukáže:

- Čo je to dnes za mládež, ani na lopatu to sadať nevie, ale medovník lúpať, to hej..... - frfle Ježibaba. - Sadať na lopatu, veru, to nie je ako sadať na nočník, alebo hen na jabloň. -

A už sa babizňa hniezdila na lopate, deravé, špinavé sukniská natriasala.

- Takto, vidíš, ty trkvas? Takto..... -

A Janko nelenil:

- Marienka, chytro, tisni!. -

A šup milú Ježibabu do pece. Janko Ježibabu lopatou strkal dnu, ale Ježibaba sa pratala von z pece.

- Ty oplan, ty nepodarok! Hrom ti do duše! Čo si mi to urobil! Už aj ma ťahaj von! -

Metala sa Ježibaba, škrečala, pl'ula, funela. Schmatla Jankovi z rúk lopatu a len von a von.... Ale Janko nič na to nedbal:

- Marienka! Podaj tú metlu z kúta! - a podho do Ježibaby. Strkal ju tou metlou naspäť do pece. Ježibabe oči blýskali, zuby škripali, len von a von:

- Bodaj ťa zrádnik uchytil, ty šteňa! Keď ťa ja chytím, keď ťa ja dolapím....!

- zlostne sipí.

Hneď noha, hneď ruka Ježibabe z pece trčla. Už-už bola von. A Janko smelo do nej tou metlou. A to bolo šťastie, lebo tá metla, to nebola obyčajná metla. Bolo to Ježibabino strigônske metlisko. Prútky metliska sa razom zmenili na dlhé železné ihly, ostré ako žihadlá. Nikoho by tie z pece von nepustili. Darma sa Ježibaba v peci trepotala, darma sa zdúvala, darma skuvíňala.

- Marienka, rýchlo! Zatváraj dvierka! - Marienka sa snažila rýchlo zavrieť dvierka veľkej pece. Ale ide to pomaly.

- Janičko, pomôž mi! Dvierka sú ťažké! -

- Buch! - Tak. A je po Ježibabe.

Odfúkol si Janičko, oddýchla si úľavou Marienka.

- Deti, nečakajte! Rýchlo, ponáhľajte sa, stmieva sa! Strigy sa sem začnú zlietavať a dolu komínom sa spúšťať! -

Až teraz si deti všimli vtáčika v zlatej klietke pod strechou chalúčky.

- Rýchlo, rýchlo, - pišťalo tenučkým hláskom vyplašené vtáča, krídelkami trepotalo.

- Marienka, ber ho! - skríkol Janko.

Marienka zložila klietku, Janičko zapasoval do komína strigônske metlisko so železnými prútmi, ostrými ako ihla, a vybehli z chalúčky. Práve včas. Strigy už - už vlietali do komína. Janičko a Marienka bežali, čo im sily stačili. Klietka sa im v rúčkach hompáľala, do nožík ich udierala.

Keď dobehli na kraj čistinky, počuli nebývalý rev a škrek. Nikdy predtým, nikdy potom taký nepočuli. To sa strigy na veľké metlisko jedna po druhej napichávali.

Keď sa deti otočili, po medovníkovej chalúčke neostalo ani chýru, ani slychu.

- Zlé čary to boli, - povedalo vtáča v zlatej klietke. - A teraz rýchlo! Pohnime domov, kým sa úplne nezotmie. -

- Veru tak, bežíme - letíme domov, - usmial sa Janko a vypustil vtáča z klietky. To im cestu domov z hustého lesa ukazovalo a veselo štebotalo:

- Rýchlo, rýchlo domov! -

Keď prišli na kraj hory, vtáča prestalo spievať a stratilo sa pri studienke. Deti už videli len to, ako im od studienky zamávala prekrásna priesvitná víla a hneď zmizla. Alebo sa im to len zdalo? Ale čo tam po tom, bolo treba rýchlo bežať za mamkou.

A tak sa Janičko a Marienka dostali šťastne domov, do malej drevenej chalúčky na kraji hory, k svojej

milovanej mamke.

Slovníček-hovorníček:

Kto môže štebotať?

Rozlúskni úlohu:

Z čoho bola Ježibabina chalúpka?

na motívy ľudovej rozprávky prerozprávala © Ľudmila Hrdináková
ilustrácie © Mária Malíková

[Naše dieťa](#)
[Mamička](#)
[Otecko](#)
[Starí rodičia](#)
[Rodina](#)

[Reklama](#)

[Kto sme](#)

[Kontakt](#)

[Mapa stránok](#)

- [FaceBook](#)
- [Twitter](#)
- [Rss](#)

© 2001 - 2011 Spoločnosť Impresa Art, s.r.o.
Všetky práva vyhradené.

[Privátna politika](#) | [Autorské práva](#)

mamatata.sk

ISSN 1336-2755

Informácie uvedené na www.mamatata.sk sú všeobecnej povahy. Otázky súvisiace so zdravím Vás a Vašich detí je preto potrebné konzultovať s lekárom.

created by [Bekosoft, s.r.o.](#)

Zdrojová URL: <http://www.mamatata.sk/node/449939>